

1893. augusztus 23-án született Bárdibükkön. A család az év nagyobbik részét Budapesten töltötte. Apja, a Nógrád megyei Goszthony család sarja, aki Somogyban 1000 holdas birtokot műveltetett, a fővárosban jó nevű ügyvédi irodát vezetett. Iskoláit magánúton végezte, vizsgáit Budapesten tette le. A festőnek induló Goszthony Mária művészeti tanulmányait 1913-ban Münchenben kezdte. A háború kitöréséig a Weisberger Képzőművészeti Akadémiát látogatta. Majd 1917-18-ig Budapesten a Haris közben megalakult, Kernstok Károly, Rippl-Rónai, Vedres Márk által vezetett Képzőművészeti Szabadiskolában folytatott stúdiumot. Kernstok legkedvesebb tanítványa és lelkes segítőtársa volt az iskola életének megszervezésében. Itt ismerkedett meg az új magyar művészeti élet képviselőivel. Szellemi érdeklődésére hatással volt a Vasárnapi Kör nevű progresszív idealista társaság, melynek gyakori látogatója volt. 1918-tól közvetítő szerepet töltött be a KMP Központi Bizottsága és a Katonai Tanács tagjai között, majd a letartóztatott és illegálisban levő baloldali vezetők összekötője volt. 1919-ben a Tanácsköztársaság idején, Kernstok vezetésével Nyergesújfalun művésztelep létesült, melynek létrehozásában szintén nélkülözhetetlen partnere volt mesterének. Az 1917-19 között készült szén- és tusrajzai, olajképei szervesen illeszkednek a korszak képzőművészeti szemléletéhez. Munkáit formai lényeglátás, energikus, biztos vonal- és színkezelés jellemzik. Szamuely Tiborral kialakított kapcsolata miatt először bujdosni, majd menekülnie kellett. 1920-ban sikerült újból Olaszországba jutnia. Hosszabb időt töltött Firenzében, Assisiben, Perugiában és Rómában. Firenzében rézkarcot és freskófestészetet tanult. Tanulmányozta Cimabue, Pintorucchió, Giotto festészetét.

Assisiben kötött ismeretséget az ott élő dán katolikus íróval, Jörgensennel, kinek hatására a szent ferenci ideákat követve a vallásos hitben talált támaszra. 1923-ban térhetett ismét haza Bárdibükkbe, ahol kápolnát építtetett és azt saját freskóival díszítette. Az assisi Szent Dámján templom keresztjének hű másolata lett a kápolna alapja.

A bárdibükki Porciunkula kápolnát XI. Pius pápa bullája 1926-ban búcsújárárhellyé nyilvánította.

Olaszországba visszatérve 1928-31 között Rómában elvégezte a Képzőművészeti Akadémiát. A 30-as évek elejétől az év egyik felét Rómában töltötte, ahol 10 évig műtermet tartott fenn a Villa Borghese melletti Villa Ruffo művésztelepen. Kis szárnyasoltárokat festett és templomi freskókat készített az olasz primitívek modorában, Rómában, Assisiben, Vareseben és a csehszlovákiai Kocsorcban, valamint idehaza Veszprémben. Assisiben kiállítása is volt a 30-as évek közepétől barátnőjével, Josipovich Idával Vietri Sul Maren Firenzében és Derutában kerámia műhelyeket látogattak, Salernoban kerámia kurzust végeztek.

Könyvtárakban búvárkodtak, motívumokat gyűjtögettek. Kezdetben az itáliai majolikákat másolták, és azokat árulták Budapesten. A 40-es évek elején Bárdibükkön a kiskastélyban műhelyt rendeztek be, ahol a később hozzájuk csatlakozó unokatestvérrel, Goszthony Sárival együtt hármásban dolgoztak. A klasszikus habán stílust a magyar fazekas művészet hagyományos motívumaival és modern elemekkel ötvözve, de alapjában az itáliai reneszánsz hagyományokra támaszkodva kialakítottak egy sajátos kerámia stílust, mely a bárdibükki műhely jellemzőjévé vált. A műhely szellemi irányítója Goszthony Mária volt. Az Ő neve alatt kerültek forgalomba a kerámiák főként az Iparművészeti Vállalaton és a Képcsarnokon keresztül. A bárdibükki műhely sugaras derűje messzire világított. Az ország határain innen és túl számtalan bensőséges hangulatú kerámiával ajándékozta meg a hagyományosabb ízlésű kézműves tárgyak kedvelőit. E „benső húrokat megpendítő” hétköznapi tárgyak mára műtárgyakká nemesedve őrzik a három művész emlékeit.

Goszthony Mária kerámiáival megbecsült nevet szerzett, de elsősorban festőnek vallotta magát. Az 1960-as évek végéig festett. Posztimpreszionista szellemű olajképei és akvarelljei egész addigi életét végigkísérték. Külföldi útjain és idehaza, főként Somogyban készült plein aire táj-akvarelljeivel érte el legnagyobb művészi sikereit.

A képek nagy része a Londoni Királyi Akvarell Társaság útján Angliába került.

A kortárs képzőművészeti eseményekbe nem kapcsolódott bele. Magányos művészként, de számtalan barát szeretetét élvezve dolgozott haláláig.

Budapesten és Kaposvárott voltak kiállításai. 1982-ben megkapta a Somogy Megyei Tanács Művészeti díját. 1989. március 27-én halt meg Mezöcsokonyán. Hamvait a bárdibükki kápolnája őrzi.